

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. Vlt. Argumenta adversaria solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

nitas vt vnita, vt solet de anima rationali dici, vel potius vnio eius penderet à Verbo; sed hoc etiam suo modo potest dici de Verbo, vt vnito scilicet, hoc est de vnione Verbi, quod quantum ad illam formalem denominationem pendeat ab humanitate, fateor quidem hanc intercedere differentiam, quod vnio est aliquid in humanitate, non autem in Verbo: sed hoc quid refert, vt auferat denominationem personæ cum maxime illa vnio secundum Scotum solum sit, quædam relatio realis, vt autem illa euasio tollatur, fingamus huiusmodi vnionem inter res creatas vt supra diximus, siue illa sit impossibilis siue possibilis, vt ipse Scotus credit, & affirmat, ponamus ergo Patrem terminare naturam Pauli: tunc, ergo cum vtrumque extremum sit creatum ex hac parte, nulla est ratio ob quam vnio potius sit aliquid positium, hoc est relatio realis in vno extremo, quam in alio, rursus tota entitas positiua, quæ antea erat in extremis, postea manet post vnionem ita in vno sicut in alio.

Deinde ex vi vnionis neutrum pender ab illo in esse suo, & vtrumque ad inuicem pender ab vnione, quæ ergo ratio asserti potest ob quam post talem vnionem potius censetur manere persona Petri quam Pauli, aut cur non mutuo persona consumeret personam, cum ab vtraque tollatur dependentia quoad vnionem, vnde non magis potest dici Petrus assumere naturam Pauli, quam è conuerso; nec denique explicabile est qualis esset illa substantialis vnio, huc enim tendit tota vis huius rationis.

36 Secundum inconueniens sic probatur, quia natura assumpta à Deo retinet in Deo vtramque negationem dependentiæ, tam aptitudinalis quam actualis: ergo in Christo sunt duæ personæ si negationes sunt personalitates, quia ibi sunt duo conceptus personarum integri, atque distincti, scilicet entitas creata humanitatis, cum negatione dependentiæ, & entitas increata Verbi similiter independens. Secunda pars antecedentis sic patet, natura humana vnita Verbo actu, est actu independens à Verbo, quia natura humana habet omnes reales conceptus per quos si dimittatur, à Verbo subsister sine dependentia ab illo in ratione suppositi: ergo per eosdem est modo ab illo independens in ratione suppositi: antecedens datur ab aduersariis concedentibus humanitatem ex vi negationis vnionis præcise conseruari, & patet quia humanitas non pender à negatione vnionis, quam habet à Verbo dimissa: consequentia probatur, quia illi conceptus reales quos humanitas haberet à Verbo dimissa tam efficaces essent ad illius conseruationem in Verbo quam extra illud.

37 Præterea, & supponamus humanitatem Petri iam existentis vniri Verbo: illa humanitas antea vnionem non dependebat à supposito humano, quia hoc addit per te negationem à qua nihil positium physicum potest dependere, sed anima, materia & vnio primo dependebant solo à Deo efficienter vnio illarum ab extremis vnitis tanquam à subiectis, tum adhesionis tum inhesionis, facta vero vnione ad Verbum conseruantur eadem causalitates, & non amittitur nisi negatio vnionis, à qua non pender humanitas: ergo humanitas vnita Verbo est ab illo actu independens. Adde humanitatem non posse pendere à Verbo in ratione suppositi: ergo Verbum debet efficere in humanitate quod connaturale suppositum, sed à connaturali supposito non de-

pender humanitas, quia non dependet à negatione: ergo neque à Verbo, quod si connaturale suppositum esset principium à quo penderet humanitas, penderet quidem à Verbo supplente vices illius rei à qua pender humanitas: ergo neque pender à Verbo per vnionem; vnde humanitas in Verbo seu in Deo, & vt clarius loquar in Christo assumpta per Verbum habet negationem actualis dependentiæ, quoad autem negationem aptitudinalis dependentiæ sic patet, quia si posset dependere, talis humanitas vel esset, propria subsistentia, vel ab aliena, sed non à propria, quia negatio est in vestra sententia non ab aliena, si negatio est propter eandem rationem, si positiua est, vt est personalitas diuina, similiter non potest ab illa dependere, quia suppositualitas diuina id munus exerceat respectu humanitatis, quod exerceret propria suppositualitas, sed à propria non potest dependere: ergo nec à diuina.

Confirmatur tota hæc ratio, humanitas Christi non est tam completa substantia, sicut est persona Pauli, aut Ioannis; sed esset si suppositum creatum non adderet supra naturam positium: ergo addit illud; maior est certissima, alias sicut ex Paulo & ex alia substantia completa non posset coalescere vnum ens per se, ex communi illo principio: ex duobus entibus in actu completis non fit vnum ens per se, ita similiter, neque ex humanitate, & persona Verbi posset coalescere vnum ens per se, quod est hæreticum & contra fidem; Christus enim qui resultat ex humanitate & Verbo secundum fidem catholicam, est vnum ens per se substantiale; minor vero probatur, quia substantia in genere substantiæ non completur per negationem, quia negatio vt negatio sicut nullam dicit perfectionem, nec importare potest complementum aliquid: atqui humanitas Christi nihil minus habet, quam persona Pauli ex sententia Scoti, nisi negationem: ergo si suppositum creatum non addit supra naturam positium non est minus substantia completa humanitas Christi quam persona Pauli.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta aduersaria soluntur.

AD locum Arist. 1. Respondeo cum P. Hurt 39 Philosophum non cognouisse distinctionem suppositi à natura à parte rei, quæ neque nobis clare, & certe innotuisset, nisi mysterium incarnationis intercessisset, vnde flocci pendenda est Arist. sententia in hoc casu. 2. dico Arist. loquentum fuisse de materia & forma cum propriis subsistentiis, ex quibus coalescit compositum suppositum, v. g. materia & anima Socratis cum suis subsistentiis constituunt hoc supplementum Socratis, & hoc modo loquitur Philosophus, & sic verum erit quidditatem in his ossibus, & carnibus, & anima simul cum suis subsistentiis esse Socratem, nisi malis loquentum fuisse Aristotelem de quidditate ipsius Socratis tantum, vt constat ex ipsius verbis.

Ad secundum concedo antecedens pro proprietate reali, & modo in re distincto à natura excludendo relationem fundatam in substantia, & negando consequentiam, & probationem illius, vt pag. 39. ex supradictis, sed nota, quod duplex modus potest considerari, alius substantialis, alius accidentalis,

dentalis, si antecedens enim illius argumenti loquatur de modo positio substantiali falso asserit, & sic ut falsum illud antecedens negamus, quia non est verum dicere suppositum constitui ante omnem modum substantialem; imo subsequitur ad omnem modum substantialem; nam subsequitur ad actionem substantialem productivam illius. Deinde subsequitur ad unionem constitutivam naturam suppositi, ac tandem sequitur ad terminum substantialem constituentem ipsum suppositum, tanquam constitutum ad constitutum, si autem loquatur antecedens illud de modo accidentali, verum est, ut iam explicuimus, & patet ex dictis.

41 Ad tertium concedo maiorem, & nego minorem: ad huius probationem nego maiorem, non enim ideo precise substantia panis dicitur converteri in Corpus Christi, quia ex vi praesentiae Corporis Christi desinat, sed potius quia Corpus Christi in quod convertitur, terminat aliquam physicam mutationem seu actionem in se, ratione cuius existimatur terminus ad quem conversionis, quia ex vi consecrationis reproductur ibi ipsum Corpus Christi, ut asserit P. Suar. 3. tom. 3. partis. Deinde substantia creata non desinit, ut desinit substantia panis, cum ante naturae assumptionem illa non existisset, ac per consequens non fuit conversa.

42 Ad ultimum respondeo cum P. Suar. non solum non esse inconueniens id quod intelligit Scotus esse tale, verum potius esse necessarium ad explicandam veritatem mysterii Incarnationis, videlicet quod Verbum non assumpsit in humana natura aliquam positivam rationem personae, quae modo sit, quia hoc necessario petitur a Conciliis, ex quo non sequitur illam naturam non esse perfectam in esse naturae, sed quod sequitur est non esse personam, & ita intelligendus est Damascenus, dum ait Verbum assumpsisse quicquid ad veritatem humanae naturae pertinet, & ad formalem humanitatis constitutionem.

43 Ad futile argumentum Durandi responderetur concedendo maiorem, & negando minorem, quia si illa natura non esset cum suppositivitate distincta ex natura rei ab ipsa, non esset homo; sed solum humanitas; unde materia, forma & unio sine modo positio ex natura rei distincta ab illis non potest cum veritate dici homo, sed humanitas; praeterea sequeretur quod in Christo essent duae personae, quia si personalitas non distinguitur a natura non destructa natura non potest destrui personalitas, quia impossibile est idem esse simul, & non esse; unde si in Christo datur personalitas divina, & datur simul natura humana, & natura humana est idem quod personalitas humana; ergo datur etiam personalitas humana; sed personalitas humana, & divina sunt duae personalitates.

QVÆSTIO III.

Utrum positium quod addit suppositum supra naturam sit modus vel res.

P R I M A sententia est Caiet. 3. part. q. 4. art. 2. & Ferrari. cap. 4. contra Gent. cap. 43. (eam sequitur P. Valentia tom. 4. disp. 1. q. 4. pag. 2.) asserens suppositivatem non esse modum, sed rem hanc L. P. Tom. 11.

etiam sententiam tuetur P. Albert. 2. tom. colo. disp. 3. q. 7. num. 13. eandem sequitur P. Hurt. disp. 1.1. Met. sect. 5. Et probatur sic, ab hoc Authore, quia omnis modus naturae est essentialis determinatio illius ad aliud, sed nullum suppositum creatum est essentialis determinatio naturae ad aliud: ergo nullum suppositum creatum est modus naturae; maior probatur tum inductione in omni modo praeter substantiam, unio enim determinat inuicem extrema, quorum est unio ad compositum, & ad se ipsa, actio agens ad effectum, vel terminum, ubi corpus ad locum; tum etiam quia modus est ad tollendam indifferentiam unius rei ad aliam, res enim determinata ex suo conceptu ad aliquid non indiget aliquo conceptu à se distincto, ut ad illud determinetur, ut albedo determinata ex se, ut possit dealbare in genere causae formalis, non indiget aliquo superaddito ad hanc virtutem, esto indigeat unione, ut actu dealbet, quia ex se non est determinata ad actum secundum dealbationis; minor vero ita probatur, quia vel suppositum determinat naturam, ut sit independens ab alio, vel ut existat per se, & non in alio supposito, sed ad neutrum determinat, nec determinate potest: ergo non ut sit independens ab alio, tum quia independentia ab alio est negatio, seu conceptus negatiuus, sed nullus conceptus positivus esse potest determinatio, seu modus ad aliquem conceptum negatiuum ob independentiam essentialem positivi à negatiuo: ergo praesuppositum non determinatur ad illam.

Deinde nec suppositum determinat naturam ut habeat rationem essendi per se, & non in alio supposito, tum quia natura non habet indifferentiam ad varia supposita specie distincta, sed adstricta est de se ad suppositum proprium; indifferentia vero illius quantum ad individuationem tollitur per unionem ad hoc potius suppositum individuum humanum, v. g. si fuerit natura humana quam ad aliud: ergo suppositum non determinat naturam ut habeat rationem essendi per se, & non in alio supposito. Tum etiam quia incommunicabilitas naturae alteri ut supposito, non potest esse terminus ad quem determinat suppositum naturam, quia incommunicabilitas sicut & impenetrabilitas sunt conceptus negatiui, ortum habentes ex conceptibus positivis suppositi creati, & quantitatis, unde sicut quantitas non est modus quia illam consequatur impenetrabilitas, ita nec suppositum creatum, quia illud consequatur incommunicabilitas naturae alteri ut supposito: ergo.

Secundo sic probatur, ut ait P. Hurtadus argumento quidem non evidente, sed magnam facienti fidem; nam Verbum divinum non potest supplere effectum modi, tum quia sicut forma substantialis, licet sit substantia, quia in conceptu formae includit imperfectionem, non potest suppleri à Verbo; ita suppositum modale, licet habeat rationem communem suppositi, quia tamen habet communem imperfectionem modi non videtur posse suppleri.

Video responderi posse non posse à nobis dijudicari quanta convenientia requiratur, ut possit supplex formalis effectus; nam etiam suppositum creatum, licet sit res, habet tamen communem imperfectionem complementi.

Sed maior, cum proportionem ita comparantur Verbum, & suppositum creatum, ut utrumque sit terminus non modalis, sed realis, & utrumque